

Dolphin Tale (เรื่องเล่าขอลมา)

ชื่อเมื่อฉายในประเทศไทย :

มหัศจรรย์โลมาหัวใจนักสู้

ปีที่ฉาย : ๒๕๕๔

ผู้กำกับ : ชาลส์ มาร์ติน สมิธ

(Charles Martin Smith)

ความยาวภาพยนตร์ : ๑๑๓ นาที

ผู้ผลิต : Alcon Entertainment

ภาษา : ภาษาอังกฤษ คำบรรยายไทยหรือพากย์ไทย

มหัศจรรย์โลมาหัวใจนักสู้ เรื่องราวของเจ้าโลมาหางเทียมตัวแรก
ของโลก “วินเทอร์” สร้างมาจากเรื่องจริงจากรายงานเว็บไซต์เดลิเมต์ ของ
อังกฤษ “วินเทอร์” ในวัย ๓ เดือน ถูกพบอยู่ที่ชายฝั่งฟลอริดา ประเทศ
สหรัฐอเมริกา ในสภาพร่างกายบอบช้ำจากการติดเครื่องมือจับผู้พบเห็นได้
แก้ตาข่ายที่พันทางของมันอยู่ออกและแจ้งไปยังศูนย์สัตว์น้ำ ๕ ชั่วโมงต่อมา
วินเทอร์ถูกนำส่งไปที่โรงพยาบาลสัตว์น้ำเคลียร์วอเตอร์ (Clearwater Marine
Hospital) ซึ่งตั้งอยู่ใน “พิพิธภัณฑสถานสัตว์น้ำทางทะเลเคลียร์วอเตอร์” (Clear-
water Marine Aquarium) ซึ่งเมื่อได้นำวินเทอร์ลงไปยังสระในส่วนที่เป็น
น้ำตื้น พบว่ามีอาการบาดเจ็บที่หางอย่างร้ายแรง และถึงวันเวลาผ่านไป
บาดแผลของมันก็ยิ่งเปื่อยและรุนแรงขึ้น จนในที่สุดทีมสัตวแพทย์ประจำ
อะควาเรียมตัดสินใจตัดครีบส่วนหางของมันออก เพื่อยับยั้งการลุกลาม

ของบาดแผล เนื่องจากมีอาการติดเชื้อรุนแรง มีเนื้อเยื่อตายจำนวนมากและเลือดไหลไปเลี้ยงที่ทางมาพักใหญ่ ทำให้วินเทอร์ต้องกลายมาเป็นโลมาไร้หาง ซึ่ง วินเทอร์ได้เรียนรู้ที่จะปรับตัวให้อยู่รอดในสภาพโลมาหางกุดได้อย่างรวดเร็ว แต่แทนที่จะว่ายน้ำแบบขยับหางขึ้นลงเช่นเดียวกับโลมาทั่วไป มันกลับขยับหางส่วนที่เหลืออยู่ไปทางซ้าย-ขวา เพื่อช่วยในการเคลื่อนตัว ซึ่งเป็นลักษณะการว่ายน้ำเช่นเดียวกับฉลามหรือจระเข้ แต่ด้วยความตั้งใจของผู้คนหลายคน คือ ซอร์เยอร์ เด็กชายผู้ช่วยเหลือนมันตั้งแต่แรก ดร.เคลย์ สัตว์แพทย์ผู้เชี่ยวชาญสัตว์น้ำ พีบี้ และแคท และความเก่งฉกาจของ ดร.คาเมรอน แม็คคาคี ผู้เชี่ยวชาญด้านอวัยวะเทียมได้ร่วมกันสร้างหางใหม่ขึ้นมา ให้วินเทอร์ได้มีโอกาสที่จะมีชีวิตรอดต่อไปได้อีกครั้ง

โรงพยาบาลสัตว์น้ำเคลียร์วอเตอร์ ซึ่งเคยเป็นโรงงานบำบัดน้ำเสียมาก่อน ต้องประสบกับปัญหาการขาดทุน ซ้ำร้ายยังมาประสบกับพายุไซโคลนทำให้โครงสร้างสาธารณูปโภคของโรงพยาบาลเสียหาย ทั้งรถบรรทุก อุปกรณ์ช่วยชีวิต ระบบไฟฟ้า ค่าเสียหายประมาณ ๕ แสนเหรียญสหรัฐ เพื่อแก้ปัญหาการขาดทุนนี้จึงต้องเร่งขายกิจการ และเหตุการณ์นี้ทำให้โรงพยาบาลตัดสินใจว่าจะต้องฉีดยาให้วินเทอร์จบชีวิต เพราะไม่มีอะควอเรียมไหนต้องการสัตว์พิการ และไม่เคยมีโลมาหางด้วนที่จะรอดชีวิตได้ตลอด แต่แล้วด้วยความช่วยเหลือของทุกฝ่าย ปาฏิหาริย์ก็เกิดขึ้น เมื่อกลับมาว่ายน้ำได้อีกครั้ง และทำให้โรงพยาบาลแห่งนี้ไม่ถูกปิด

► สิ่งที่ได้เรียนรู้ผ่านการชมภาพยนตร์

มหัศจรรย์โลมาหัวใจนักสู้ เป็นหนึ่งในภาพยนตร์สำหรับนักเรียน

ระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลายของโครงการฯ ซึ่งเป็นภาพยนตร์ที่นำเสนอปัญหาของบุคคลส่วนตัวในเรื่องพฤติกรรม จากพฤติกรรมของเด็กชายคนหนึ่ง ซึ่งมีปัญหากับการเรียนในระบบโรงเรียน แต่สามารถเรียนรู้จากโลกนอกห้องเรียนได้ดีกว่า เขาเรียนรู้จักตัวเองจากการมีความสัมพันธ์กับชีวิตของสัตว์ตัวหนึ่ง ซึ่งโยโยเขาไปสู่การเข้าถึงความรู้ที่เป็นความจริง ที่เป็นความดีและความงามในที่สุด ในระหว่างการพัฒนาไปของเรื่องในภาพยนตร์ นักเรียนจะได้เรียนรู้ในหลายสิ่ง เช่น มิตรภาพ การท่อมเท การท้อถอย การให้อภัย การเสียสละ การเห็นแก่ส่วนรวม เป็นต้น สิ่งเหล่านี้จะแฝงอยู่ในภาพยนตร์ ซึ่งนักเรียนจะได้รับการแนะแนวให้เห็น ให้คิดและแยกแยะออกมา

► ประเด็นที่จะนำมาพูดคุย

๑. ความรู้เรื่องโลมา
๒. การช่วยเหลือผู้อื่น
๓. ความสัมพันธ์ในครอบครัว
๔. แรงบันดาลใจที่ได้รับจากภาพยนตร์
๕. ความพิการต่าง ๆ ที่ปรากฏในภาพยนตร์

ความรู้เรื่องโลมา

โลมา (Dolphin) เป็นสัตว์ที่มีครีบ หาง และรูปลักษณ์ภายนอกคล้ายกับปลา แต่ในทางชีววิทยามันเป็นสัตว์เลี้ยงลูกด้วยนม และเลี้ยงลูกด้วยนมเช่นเดียวกับมนุษย์ เช่นเดียวกับวาฬ (Whale) เราสามารถพบโลมาได้ทั้งในน้ำเค็ม (ทะเลหรือมหาสมุทร) น้ำจืด และน้ำกร่อย โลมามีขนาดสมอง

เมื่อเทียบกับน้ำหนักตัวในสัดส่วนที่เป็นรองจากกับมนุษย์เท่านั้น เป็นสัตว์ที่มีสมองพัฒนาซับซ้อน ทำให้มันเป็นสัตว์อีกประเภทหนึ่งที่มีความฉลาดแสนรู้ มีสติปัญญาที่สามารถสอนให้สื่อสารได้

เว็บไซต์ของกรมประมง (ด้านตรวจสัตว์น้ำจังหวัดภูเก็ต <http://www.fisheries.go.th/fti-phuket/dolphins.php#d3>) ได้กล่าวถึงโลมาไว้ดังนี้

โลมาและวาฬจัดเป็นสัตว์สังคมอยู่รวมกันเป็นกลุ่ม มีการสื่อสารระหว่างกันโดยใช้เสียง โดยเฉพาะในกลุ่มของปลาวาฬและโลมาที่มีฟัน (Odontoceti) สามารถใช้ระบบส่งสัญญาณเสียงสะท้อนกลับ (echo) ซึ่งใช้ในการรับรู้สภาพแวดล้อมรอบ ๆ ตัวและการหาอาหาร มีอวัยวะทุก ๆ ส่วนเหมือนกับสัตว์เลี้ยงลูกด้วยนมทั่วไป หากแต่ส่วนของอวัยวะจะปรับเปลี่ยนต่างไปจากสัตว์เลี้ยงลูกด้วยนมทั่วไป เช่น จมูก โลมามีจมูกไว้หายใจแต่จมนั้นต่างไปจากจมูกของสัตว์อื่น ๆ เพราะตั้งอยู่กลางกระหม่อมเพื่อให้สะดวกต่อการขีดหัวขึ้นหายใจเหนือน้ำ จากจมูกมีท่อหายใจต่อลงไปถึงปอดในตัว จึงไม่จำเป็นต้องให้น้ำผ่านเหงือกเข้าไปในปอดเพื่อช่วยหายใจเหมือนปลาทั่วไป

หูของโลมานั้นเป็นเพียงแค่อวัยวะติดอยู่ด้านข้างของหัวเท่านั้น แต่หูของโลมามีประสิทธิภาพสูงมาก รับคลื่นเสียงใต้น้ำได้อย่างยอดเยี่ยม โดยเฉพาะกับภาษาที่โลมาสื่อสารกันด้วยเสียงที่มีคลื่นความถี่สูง อย่างเช่นเสียงร้องเหมือนนกหวีดตีของวินเทอร์ ที่ใช้สื่อสารกับซอร์เยอร์

ส่วนการมองเห็น โลมามีดวงตาแจ่มใสเหมือนตาสัตว์เลี้ยงลูกด้วยนม มีเปลือกตาปิดได้ และในเวลากลางคืนตาก็จะเป็นประกายวาวแสงเหมือนตาแมว ตาของโลมาไม่มีเมือกหุ้มเหมือนตาปลาและมองเห็นได้ไกลถึง ๕๐ ฟุต เมื่ออยู่ในอากาศ

สีผิว สีผิวของโลมาแต่ละชนิดจะแตกต่างกัน ส่วนมากจะออกไปในโทนสีเทา ตั้งแต่เข้มเกือบดำ จนกระทั่งถึงเกือบขาว แต่โดยทั่วไปปลาโลมาจะมีสีผิวแบบทุโทนคัลเลอร์ คือมีสองสีติดกัน ด้านบนเป็นสีเทาเข้ม ด้านล่างเป็นสีเกือบขาว เพื่อพรางตัวในทะเลไม่ให้ศัตรูเห็น เพราะเมื่อมองจากด้านบน สีเข้มจะกลืนกับสีน้ำทะเล และถ้ามองจากด้านล่างขึ้นไป สีขาวก็จะกลืนเข้ากับแสงแดดเหนือผิวน้ำ โลมาที่พบมีหลายชนิด คือ โลมาปากขวด โลมาริชโซส์ โลมาหลังโหนก โลมาอิรวดี เป็นต้น

โดยปกติแล้วโลมามีหางแบนในแนวนอนเพื่อใช้ในการว่ายน้ำแนวขึ้นลง การว่ายน้ำตามธรรมชาติของโลมาจึงไม่ใช่ใช้หางแนวตั้งว่ายน้ำปัดครีบซ้ายและขวาเหมือนปลาทั่ว ๆ ไป แต่เมื่อวินเทอร์ต้องถูกตัดหางทิ้ง และกลายเป็นสัตว์พิการที่ว่ายน้ำแบบกระดิกตัวไปด้านข้างซ้าย-ขวาวว่ายน้ำเหมือนงู แต่การว่ายน้ำแบบนี้ทำให้กล้ามเนื้อขยายไปถึงกระดูกสันหลัง กลายเป็นความเสียหายจากการว่ายน้ำ เพราะกระดูกสันหลังจะใช้ควบคุมทุกอย่าง ทั้งการหายใจและการเต้นของหัวใจ เมื่อเสียหายจึงนำไปสู่การเป็นอัมพาต ทางแก้ไขสำหรับวินเทอร์ก็ต้องทำหางเทียมให้มัน เพื่อให้มันสามารถกลับมาว่ายน้ำได้เหมือนโลมาตัวอื่น

ปลาวาฬและโลมาที่พบเห็นในประเทศไทยขณะนี้ มี ๒๒ สายพันธุ์ (ชนิด) (species) จัดอยู่เป็น ๖ วงศ์ (family) จากจำนวน ๘๐ สายพันธุ์ (ชนิด) เท่าที่พบทั่วโลก ภาษาอังกฤษเรียกโลมาว่า Dolphin มาจากภาษากรีกโบราณว่าเดลฟิส **δελφίς** (delphis) เจ้าวินเทอร์ในภาพยนตร์เรื่อง Dolphin Tale เป็นโลมาปากขวด (bottlenose dolphin)

เคยมีคนกล่าวเล่น ๆ ไว้ว่า จริง ๆ แล้วโลมาก็คือมนุษย์ อยู่ในตำนานของแคलिฟอร์เนีย เล่าว่า ในชนเผ่าชูแมช พวกเขาเชื่อกันว่า มีเทพธิดา

ชื่อสุตาช ต้องการให้ทุกคนที่อาศัยอยู่บนเกาะ ย้ายไปอยู่แผ่นดินใหญ่ นางเลยสร้างสะพานยื่นออกมาจากสายรุ้ง พวกเด็ก ๆ ตื่นเต้นที่จะได้ไปอยู่บนแผ่นดินเด็ก ๆ ร้องรำทำเพลงข้ามสะพานด้วยความสนุกสนาน แต่เด็กก็คือเด็ก พวกเขาเดินตกสายรุ้งหล่นลงไปบนทะเลกว้าง พวกพ่อแม่ของเด็ก ๆ กลัวสุตาชจะโกรธเลยปล่อยให้เด็ก ๆ จมน้ำ แต่เปล่าเลย เธอกลับสงสารเด็ก ๆ พวกนั้น เพราะเธอชอบความร่าเริงของเด็ก ๆ พ่อเด็กคนไหนตกน้ำเธอจะเสกให้กลายเป็นโลมาที่ว่ายน้ำร่าเริงตลอดไป

ความสัมพันธ์ในครอบครัว

ความสัมพันธ์ภายในครอบครัวเป็นส่วนหนึ่งที่เราสามารถเรียนรู้ได้จากภาพยนตร์เรื่องนี้ ทั้งในเชิงเปรียบเทียบ ระหว่างความสัมพันธ์ของครอบครัวของซอร์เวียร์ และครอบครัวของเฮเซล ที่มีการดำเนินชีวิตและการอบรมเลี้ยงดูที่แตกต่างกัน

ซอร์เวียร์เป็นเด็กที่ค่อนข้างเก็บตัว ไม่ชอบทำกิจกรรมหรือเข้าสังคม เขาเรียนอยู่ที่โรงเรียนประถมศึกษา Mildred Helms เวลาที่อยู่โรงเรียนก็ไม่ค่อยได้เล่นกับเพื่อน ๆ และผลการเรียนของเขาไม่สู้ดีนัก ทำให้ไม่อยากจะไปโรงเรียน เมื่อกลับจากโรงเรียนก็มักจะเก็บตัวอยู่ในห้องเพื่อซ่อมแซมของเล่นด้วยตนเอง เช่น ซ่อมเฮลิคอปเตอร์บังคับด้วยวิทยุ ซอร์เวียร์เรียนตกเกือบทุกวิชา ทำให้เขาต้องลงเรียนเพิ่มเติมในช่วงปิดภาคฤดูร้อน แต่เมื่อเขาได้พบกับวินเทอร์ที่ได้รับบาดเจ็บริมชายหาด เขาจึงโดดเรียนไปดูแลวินเทอร์ที่โรงพยาบาลสัตว์น้ำเคลียร์วอเตอร์ โรงเรียนจึงแจ้งเรื่องการขาดเรียนให้แม่ของเขาทราบ ทำให้แม่ไม่พอใจมาก เพราะกลัวว่าซอร์เวียร์หนีเรียนไปทำสิ่งไม่ดี แต่สุดท้ายเขาเล่าทุกอย่างที่เกิดขึ้นให้แม่ฟังและพาไปที่พิพิธภัณฑ

สัตว์น้ำ แม่จึงได้ทราบความจริงทุกอย่าง และเปลี่ยนความคิด จากที่เคยเข้มงวดและไม่ค่อยเอาใจใส่ว่าซอร์เฮอร์ชอบทำอะไรบ้าง กลับมาเข้าใจลูกชายมากขึ้น และสนับสนุนในสิ่งที่ซอร์เฮอร์ชอบ แม่ถึงกับไปขออาจารย์ที่สอนในภาคฤดูร้อนว่า ซอร์เฮอร์จะทำรายงานมาส่งแทนการเข้าเรียน แสดงให้เห็นถึงแม่ซึ่งเข้าใจและสนับสนุนการเรียนรู้นอกห้องเรียนของลูก

เฮเซลเป็นลูกสาววัยเด็กประถมของดร.เคลย์ผู้ซึ่งเป็นสัตวแพทย์ประจำโรงพยาบาลสัตว์น้ำเคลียร์วอเตอร์ เฮเซลเรียนหนังสือแบบ Home School เธอจึงไม่ได้ไปเรียนที่โรงเรียนเหมือนกับเด็ก ๆ ในวัยเดียวกัน เธอเรียนวิชาต่าง ๆ ที่บ้าน และได้เรียนรู้สิ่งต่าง ๆ กับครอบครัวที่โรงพยาบาลสัตว์น้ำ เธอเป็นเด็กร่าเริงแจ่มใสและเป็นเด็กพูดเก่ง เปิดเผย ทุกวันเธอจะช่วยงานพ่อและทีมผู้ดูแลสัตว์น้ำ เช่น ให้อาหารสัตว์น้ำ เป็นต้น พ่อของเฮเซลไม่ได้เข้มงวดเท่ากับแม่ของซอร์เฮอร์ เธอจึงมีอิสระทางความคิดและมีความสนิทสนมกับพ่อเป็นอย่างมาก ภาพยนตร์เรื่องนี้แสดงให้เห็นถึงการเลี้ยงดูของครอบครัวที่แตกต่างกัน ทำให้เด็ก ๆ มีพฤติกรรมมารแสดงออกที่แตกต่างกันไปด้วย ซึ่งปัญหาต่าง ๆ แก้ไขได้หากผู้ปกครองพูดคุยเพื่อทำความเข้าใจระหว่างคนในครอบครัวนั่นเอง

นอกจากความสัมพันธ์ระหว่างพ่อ แม่ และลูกแล้ว ภาพยนตร์นี้ยังแสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ของพี่น้องเครือญาติ ดังเช่นความสัมพันธ์ของญาติสนิทของซอร์เฮอร์ที่ชื่อ ไคล์ เขาเป็นนักกีฬาว่ายน้ำที่มีชื่อเสียงของเมือง แต่วันหนึ่งไคล์ต้องไปเป็นทหารเกณฑ์ ก่อนจะจากไปเป็นทหาร ไคล์ได้มอบชุดอุปกรณ์ซ่อมแบบมิดพิชพกพาให้ซอร์เฮอร์ โดยสลักข้อความบนตัวฝักว่า “ครอบครัวตลอดไป” (“Family is Forever”) ซอร์เฮอร์ไม่ยอมให้ไคล์ไปเป็นทหารเพราะเขาหวังใจว่าไคล์จะไม่กลับมาเหมือนที่พ่อของเขาเคยไปเป็น

ทหารแล้วไม่กลับมา

แล้ววันหนึ่งทางบ้านของซอร์เยอร์ได้รับข่าวร้ายว่าโคลีได้รับบาดเจ็บจากระเบิด เขาพิการไม่สามารถเดินได้ปรกติดังเดิม และเป็นเหตุให้โคลีกลายเป็นคนเก็บตัว ไม่อยากพบใครอีกเลย ซอร์เยอร์ไปเยี่ยมโคลีที่โรงพยาบาลทหารผ่านศึก ในขณะที่โคลีไม่อยากพบใครเลย แต่คราวนี้เขาเป็นฝ่ายนำข้อความจากสลักจารึกที่เคยได้รับจากโคลีมาบอกโคลีว่า “ครอบครัวตลอดไป” เขาขอให้โคลีกลับบ้าน และเข้าใจถึงความเสียใจที่เกิดขึ้นว่าไม่ได้มีแต่เขาคนเดียวที่เสียใจ ครอบครัวของเขาก็เป็นกังวลไปพร้อม ๆ กันด้วย

ท้ายสุดของเรื่อง ซอร์เยอร์ได้ใช้ข้อความนี้ กล่าวถึงโลมาวินเทอร์ในวัน Save Winter Day ว่า “เพราะผมกับวินเทอร์เป็นครอบครัวเดียวกัน จะเป็นตลอดไป”

แรงบันดาลใจที่ได้รับจากภาพยนตร์

เมื่อซอร์เยอร์ได้มีโอกาสพบกับโลมาตัวหนึ่งที่ได้รับบาดเจ็บเกยตื้นริมชายหาดโดยบังเอิญ ขณะที่เขากำลังปั่นจักรยานไปโรงเรียน ชีวิตของเขาก็เปลี่ยนไป หลังจากที่ซอร์เยอร์กลับจากโรงพยาบาลสัตว์น้ำเคลียร์วอเตอร์ เขารีบกลับบ้านเพื่อหาข้อมูลเกี่ยวกับโลมาในอินเทอร์เน็ต ค้นหาเสียงที่โลมาใช้สื่อสารในรูปแบบต่าง ๆ จากที่เขาเป็นเด็กเก็บตัวไม่เคยสนใจสิ่งรอบตัวมากนัก ทุก ๆ เช้าและหลังเลิกเรียนเขารีบปั่นจักรยานไปดูวินเทอร์ที่โรงพยาบาล ได้หัดดูแลช่วยเหลือสัตว์ป่วย ให้ความสนใจสัตว์น้ำชนิดต่าง ๆ ในพิพิธภัณฑ์ รวมถึงช่วยเจ้าหน้าที่พิพิธภัณฑ์ดูแลสัตว์น้ำอีกด้วย

ซอร์เยอร์ไม่ยอมไปเรียนซัมเมอร์ เขากลับอาสาเป็นคนดูแลวินเทอร์ ตั้งแต่การป้อนนม ทำอาหารพิเศษสำหรับโลมา หาของเล่นมาให้

วินเทอร์ ทั้งเวลากลางวันและช่วงกลางคืน รวมถึงร่วมค้นหาผู้เชี่ยวชาญวัสดุพิเศษด้านอวัยวะเทียมเพื่อทำหางเทียมให้กับวินเทอร์ ซึ่งต้องใช้ความเข้าใจและความอดทนสูง เนื่องจากวินเทอร์ต่อต้านในการใส่หางเทียมในครั้งแรก ๆ แต่ด้วยความมุ่งมั่นพยายามของทีมแพทย์และซอร์เฮอร์ในที่สุดก็สามารถหาหนทางคิดค้นหางเทียมที่ทำจากซิลิโคนชนิดพิเศษที่มีความนิ่มและยืดหยุ่นสูง มาสวมให้วินเทอร์ว่ายน้ำได้สำเร็จ ปัจจุบันเจลซิลิโคนชนิดพิเศษที่พัฒนาเพื่อวินเทอร์นี้ ได้รับการนำไปใช้ทำอวัยวะเทียมสำหรับคนและสัตว์ที่พิการให้สามารถใช้ได้สะดวกยิ่งขึ้นอีกด้วย

ซอร์เฮอร์ได้เสนอแนวคิดจัดงานเพื่อระดมทุนให้วินเทอร์และโรงพยาบาลสัตว์น้ำเคิลียร์วอเตอร์ ได้มีโอกาสได้ทำหลายสิ่งหลายอย่างที่ไม่เคยทำมาก่อน และในเรื่องที่ไม่คิดว่าตัวเองจะทำได้ แต่เป็นเพราะเขาได้พบกับวินเทอร์ ทำให้มีความสนใจเกี่ยวกับโลมาเป็นพิเศษ วินเทอร์จึงกลายเป็นแรงบันดาลใจที่สำคัญให้กับชีวิตซอร์เฮอร์ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา ความสนใจและผูกพันเป็นความรัก ความรักนำไปสู่การเรียนรู้ และการเรียนรู้ด้วยความรักนำไปสู่การทำอะไรที่สำคัญและยิ่งใหญ่มากกว่าการทำเพื่อตนเองได้

ความพิการในภาพยนตร์

ภาพยนตร์เรื่องนี้พูดถึงความพิการ ซึ่งเราสามารถดูและเห็นได้หลากหลายมุมมอง เช่นความพิการของวินเทอร์ และความพิการของไคล์รวมถึงผู้พิการคนอื่น ๆ ในภาพยนตร์ นักเรียนจะได้รับรู้และเข้าใจความรู้สึกของผู้พิการต่าง ๆ ทำให้สามารถปฏิบัติตนต่อพวกเขาได้อย่างเหมาะสม รวมทั้งหากสมมุติตนเองเป็นผู้พิการโดยไม่คาดคิด เราควรจะทำตัวอย่างไร

วินเทอร์เป็นโลมาพิการเนื่องจากครีบส่วนหางได้รับบาดเจ็บจนต้อง

ตัดทิ้งไป หลังจากใส่ทางเทียมที่ทำจากเจลซิลิโคนชนิดพิเศษที่ได้รับการออกแบบโดย ดร.คาเมรอน แม็คคาธี ทำให้วินเทอร์กลับมาใช้ชีวิตว่ายน้ำได้ปกติอีกครั้ง และวินเทอร์กลายเป็นแรงบันดาลใจให้กับผู้คนมากมาย โดยเฉพาะผู้ที่ต้องสูญเสียอวัยวะของตัวเอง ให้มีกำลังใจที่จะสู้ต่อไป ดังเช่นสาวน้อยในรถเข็น ฮันน่าห์ เจนกินส์วัย ๑๒ ปี เธอพิการไร้อวัยวะแขนขา ที่คุณแม่ขับรถเดินทางไกลจากแอตแลนต้าถึง ๘ ชั่วโมงเพื่อพาเธอมาดูวินเทอร์ ฮันน่าห์ร้องบอกแม่เมื่อเจอเจ้าวินเทอร์ในอะควาเรียมว่า “มันเหมือนหนูเลยนะคะแม่”

โรงพยาบาลทหารผ่านศึก มีทหารที่ต้องสูญเสียอวัยวะไปในช่วงสงคราม ไคล์ญาติผู้พี่ของซอร์เวย์ร์ซึ่งเป็นนักว่ายน้ำสถิติดีเลิศของโรงเรียนต้องไปเป็นทหาร แต่หลังจากไคล์ประสบเหตุที่ทำงานไม่สามารถเคลื่อนไหวได้เหมือนเดิม ต้องไปรักษาตัวที่โรงพยาบาลทหารผ่านศึก ไคล์ไม่ยอมกลับบ้านเนื่องจากยังทำใจไม่ได้กับความพิการกระชั้นหันของตัวเอง ไคล์ต้องการเวลาและกำลังใจในการเยียวยา

ความพิการเป็นสิ่งที่ไม่มีใครอยากเป็น แต่เมื่อวันหนึ่งเกิดขึ้นกับตนเองหรือคนในครอบครัว เราจะช่วยกันดูแลและผ่านมันไปให้ได้อย่างไรเหมือนอย่างไคล์ที่ไม่ยอมกลับบ้านทั้งที่ครอบครัวและเพื่อนบ้านร่วมกันจัดปาร์ตี้ต้อนรับการกลับบ้าน การปฏิเสธการกลับบ้านในครั้งนั้นทำให้ซอร์เวย์ร์ต้องไปหาไคล์ถึงโรงพยาบาลทหารผ่านศึก แต่ไคล์กลับไม่ยอมให้พบ จนเมื่อได้พบ ซอร์เวย์ร์พูดกับไคล์ว่า “เคยคิดบ้างไหมว่าคนอื่นจะรู้สึกยังไง ถ้าเห็นนายสภาพนี้ เคยคิดไหม” ทำให้ไคล์ได้คิดได้ไตร่ตรอง และยอมกลับบ้านมาอยู่กับครอบครัว ไคล์บอกว่า “ฉันแค่ต้องการเวลา” นั่นเป็นข้อความสั้น ๆ แต่ทำให้เรารู้ถึงการยอมรับในความพิการของไคล์ซึ่งต้องใช้เวลาในการเยียวยา

เพื่อกลับมาสู่สังคมได้เหมือนเดิมอีกครั้ง

ภาพยนตร์เรื่องนี้นำเสนอภาพความพิการของคนและสัตว์ การช่วยเหลือซึ่งกันและกัน การยอมรับในความพิการของตนเอง การไม่ย่อท้อต่อความพิการนั้น และแม้ตนเองพิการก็ยังสามารถให้กำลังใจแก่คนอื่น ๆ ที่พิการ เช่นเดียวกันให้สามารถดำเนินชีวิตต่อไปอย่างมีความสุข เช่น ความพิการของ วินเทอร์ที่กลายเป็นแรงบันดาลใจให้กับผู้คนที่ชาวสหรัฐอเมริกา ที่ให้ความสนใจและเข้ามาเยี่ยมเยียนที่พิพิธภัณฑ์สัตว์น้ำทางทะเลเคลียร์วอเตอร์อย่างไม่ขาดสาย นอกจากนี้นักเรียนที่ได้ชมภาพยนตร์ยังสามารถเรียนรู้และเข้าใจถึงความรู้สึกของผู้พิการ เรียนรู้เรื่องการปฏิบัติตนอย่างถูกต้องต่อผู้พิการอีกด้วย

ปัจจุบันวินเทอร์ยังอาศัยอยู่ที่อะควาเรียม เคลียร์วอเตอร์ ในรัฐฟลอริดา สามารถไปเยี่ยมชมวินเทอร์ได้ผ่านทางเว็บไซต์ www.seewinter.com

► กิจกรรรม

สำหรับเด็กในระดับประถมศึกษาตอนปลาย เป็นช่วงวัยที่สามารถเริ่มคิดและตอบคำถามที่เริ่มซับซ้อนได้บ้าง เพื่อเป็นการกระตุ้นให้เด็กนักเรียนกล้าแสดงออก จึงให้นักเรียนร่วมแสดงความคิดเห็นพร้อมๆกับเพื่อน ๆ ในโรงเรียน หรือเป็นตัวแทนร่วมกิจกรรมถาม-ตอบหน้าเวทีกับผู้ดำเนินกิจกรรมในโรงภาพยนตร์ โดยเน้นคำถามที่แสดงให้เห็นถึงความเข้าใจในครอบครัว ความเข้าใจถึงความรู้สึกของผู้พิการ การมีกำลังใจการใช้ชีวิต หรือความมุ่งมั่นของตนเองในการกระทำต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งอย่างไม่ละความพยายาม

▶ ประเด็นคำถาม

๑. โลมามีลักษณะอย่างไร มีอุปนิสัยอย่างไร
๒. ซอว์เยอร์และคนอื่น ๆ ให้ความช่วยเหลือวินเทอร์อย่างไรบ้าง
๓. คำว่า “ครอบครัวตลอดไป” ครอบครัวที่ซอว์เยอร์พูดถึงนั้นเขาหมายถึงใครบ้าง
๔. หากเราเจอคนพิการเราจะปฏิบัติตนต่อพวกเขาอย่างไร
๕. เรื่องราวต่าง ๆ ในหนังสือนี้ ให้บทเรียนอะไรเราบ้าง

▶ ผลที่คาดว่าจะได้รับ

๑. นักเรียนสามารถอธิบายลักษณะเกี่ยวกับโลมาได้
๒. นักเรียนสามารถเล่าถึงการให้ความช่วยเหลือของตัวละครต่อวินเทอร์ได้
๓. นักเรียนสามารถอธิบายถึงความสำคัญของสัมพันธ์ของคนในครอบครัว และระหว่างมนุษย์และสัตว์ได้
๔. นักเรียนมีความคิดเห็นต่อการปฏิบัติตนต่อผู้พิการได้อย่างเหมาะสม เช่น การไม่เห็นว่าเป็นผู้พิการเป็นตัวประหลาด การปฏิบัติตนต่อผู้พิการควรเป็นอย่างไร เป็นต้น
๕. นักเรียนสามารถวิเคราะห์และสังเคราะห์ หรือแจกแจงแยกแยะประเด็นข้อคิดต่าง ๆ และสรุปประเด็นสำคัญที่สุดจากหนังสือได้ เช่น ประเด็นเรื่องของการแข่งขันชิงดีชิงเด่น ในเรื่องมีตัวละครที่เป็นคู่แข่งกันในกีฬาว่ายน้ำ ซึ่งแข่งกันอย่างเอาเป็นเอาตาย แต่ในที่สุดการแข่งขันไม่ใช่จุดหมายที่การ

เอาชนะอีกฝ่าย แต่เป็นการแบ่งปันให้ทุกคนมีส่วนร่วมในชัยชนะ

► ปัญหาที่คาดว่าจะพบ/วิธีแก้ไข

พบว่ามิได้แก่นักเรียนบางส่วนหัวเราะออกมาระหว่างการชมภาพยนตร์ ในฉากที่แสดงให้เห็นถึงผู้พิการ เนื่องจากผู้พิการดังกล่าวต้องสวมใส่อวัยวะเทียม เช่น ขาเทียม เป็นต้น

วิธีการแก้ไขปัญหา พยายามอธิบายแง่คิดที่ได้รับจากการชมภาพยนตร์โดยเฉพาะอย่างยิ่งความเข้าใจผู้พิการ ไม่ใช่ความสมเพชหรือสงสาร ควรปฏิบัติตนอย่างเหมาะสมต่อผู้พิการอย่างไรบ้าง หรือแสดงตัวอย่างให้เห็นว่าแม้ว่าวินเทอร์หรือคนอื่นจะเป็นผู้พิการแต่ก็ยังมีกำลังใจที่จะต่อสู้ในการดำรงชีวิตของตนเอง มนุษย์เป็นสัตว์สังคมซึ่งต้องอยู่ร่วมกัน ต้องพึ่งพาอาศัยกัน ไม่สามารถอยู่ลำพังคนเดียวได้ และมนุษย์ทุกคนแม้จะพิการหรือไม่ก็ล้วนมีศักดิ์ศรีในความเป็นคนเท่าเทียมกัน